

Op roze wielen

‘Jij moet, Lorraine. Als je een strike gooit staan we in de finale.’ Ruben keek haar doordringend aan.

‘Geen druk dus.’ Lorraine Veenendaal stond op, haalde een paar keer diep adem en pakte haar bal. Zoals ze al honderden, zo niet duizenden keren eerder had gedaan, richtte ze haar focus op de tien pins aan het einde van de bowlingbaan. In een vloeiende beweging rolde ze haar bal de juiste richting op. Ze hoorde gewoonweg haar teamgenoten achter haar hun adem inhouden. De blauw met zwart gederde bal rolde trefzeker naar de voorste pin toe, die hij net aan de zijkant raakte. Met een donderend geraas vielen er negen pins om. De laatste wankelde, alsof hij twijfelde wat te doen, maar werd uiteindelijk door een van de vallende pins aangetikt en viel tergend langzaam om. Er brak een luid gejuich los. Met een triomfantelijke blik naar het team op de baan naast haar draaide Lorraine zich om.

‘Klasse!’ Ruben gaf haar een high five, net als Leen, Maria en Eric. Ze dromden opgewonden om haar heen. ‘We staan in de finale, jongens!’

‘Dankzij mijn vriendin.’ Leen sloeg trots zijn arm om haar schouders.

‘Kijk niet alsof het jouw verdienste is dat Lorraine zo goed gooit,’ grinnikte Maria.

‘Ik inspireer haar,’ beweerde Leen met een stalen gezicht.

‘We hebben nu anderhalf uur pauze,’ meldde Ruben, terwijl hij naar het formulier in zijn hand keek. ‘Eerst wordt de andere halve finale gespeeld om te bepalen wie straks onze tegenstanders worden en dan hebben zij ook een pauze voor de finale. Wij zijn dus in het voordeel omdat we eerder hebben gespeeld en nu langer rust heb-

ben. Ik zou zeggen, neem iets te eten en te drinken en zorg dat je op tijd klaarstaat.'

Ze pakten hun spullen en verlieten de ruimte achter de bowlingbanen, om zich naar de bar te begeven, waar ook het publiek zat.

'Je was fantastisch!' Vanuit het niets dook Evie op, sinds jaar en dag de vriendin van Lorraine. Ze klopte haar enthousiast op haar schouder. 'Dankzij jou staan jullie in de finale.'

'Vlak de scores van de rest niet uit. Als zij minder hadden gegooid, had die laatste strike van mij geen nut meer gehad,' zei Lorraine nuchter.

'Doe niet altijd zo bescheiden. Jouw laatste worp bepaalde de eindstand,' zei Evie beslist.

Lorraine stootte haar aan. 'Gezellig trouwens dat je er bent. Dat had ik niet verwacht. Jij bent niet zo'n fanatieke supporter.'

'Ik ben hier niet voor jou, maar voor een man uit een andere ploeg,' bekende Evie schaamteloos. 'Die heb ik gisteren leren kennen en we gaan straks uit eten. Toen ik hoorde dat hij vandaag ook dit toernooi speelde, leek het me leuk om te komen kijken.'

'Ik had het kunnen weten,' Lorraine lachte hardop. 'Vriendje nummer hoeveel wordt dit?'

'Vriendje? Zo zou ik het niet direct willen noemen. Ik wil geen man die voortdurend aan me vastgeplakt zit en mijn aandacht opeist.' Evie keek veelbetekenend naar Leen, die bij hen kwam staan en met een bezitterig gebaar zijn arm om Lorraine heen sloeg. Hij keek beledigd terug.

'Een vaste relatie met diepgang is stukken beter dan dat gefladder van jou,' zei hij nors.

'Niet als die man met superlijm aan je vastzit,' gaf Evie vinnig terug. Ze trok Lorraine aan haar hand mee. 'Kom, dan gaan we een luchtje scheppen.'

'We willen iets eten en drinken,' zei Leen.

'Ga je gang.' Evie lachte liefjes naar hem. 'We zien je straks wel weer.'

Ondanks de protesten van Leen draaide ze zich om, Lorraine een duwtje in haar rug gevend in de richting van de uitgang.

‘Ga jij maar eten, ik kom zo,’ riep Lorraine nog naar hem.

Met afhangelende schouders bleef Leen staan.

Eenmaal buiten namen de vriendinnen plaats op een bankje aan de zijkant van het terras, achter een glazen wand. Het was koud, maar zo uit de wind was het nog goed toeven.

‘Ik zou helemaal gek worden van die man,’ verzuchtte Evie uit de grond van haar hart. ‘Hij is net een lastige vlieg die hardnekkig om je hoofd heen blijft cirkelen. Ik dacht dat je met hem zou praten. Vorige week zei je nog dat je twijfelt aan jullie relatie. Waarom blijf je dan bij hem?’

‘Een relatie verbreken, doe je nu eenmaal niet zomaar.’

‘Het is net zo gemakkelijk als met een relatie beginnen. Leen maakt je niet gelukkig, dat weet je zelf ook.’

‘We hebben het vaak fijn samen,’ schoot Lorraine in de verdediging. ‘Bovendien is hij lief en zorgzaam.’

‘Dat heet niet zorgzaam, maar bezitterig. En hij is té lief. Hij geeft je in alles toe en heeft geen eigen mening. Leen is net een schoothondje, hij kwispelt zelfs nog als je kwaad op hem bent. Persoonlijk heb ik liever een man met ruggengraat.’

‘Voor jou voldoet elke man, zolang hij er tenminste een beetje appetijtelijk uitziet.’

‘Ook weer waar.’ Evie schoot in de lach, totaal niet beledigd door deze opmerking. ‘Mannen zijn er nu eenmaal om het leven leuker te maken. Ik wil alle mannen uitgeprobeerd hebben voor ik me settel, dat weet je. Ik weet dat jij anders in elkaar steekt, jij wilt graag een echtgenoot en een paar kinderen. Maar of Leen daar de aangewezen persoon voor is betwijfel ik ten zeerste. Jij zelf overigens ook. Dan kun je er beter meteen een eind aan maken in plaats van eindeloos door te sukkelen.’

Lorraine zoog haar onderlip naar binnen en zuchtte.

‘Dat weet ik, maar het is moeilijk,’ zei ze met tegenzin. ‘Ik weet dat

ik hem pijn doe door het uit te maken.’

‘Zal ik het voor je doen?’ bood Evie meteen aan.

‘Natuurlijk niet, gek. We zijn geen tieners meer.’ Lorraine gaf Evie een duw, zodat ze bijna van het bankje af viel. ‘De tijd dat we dat soort dingen deden is voorbij.’

‘Ja, jammer.’ Evie grijnsde breed, daarna legde ze haar hand op de arm van Lorraine. ‘Ik wil je overigens nergens toe pushen, het is uiteraard je eigen beslissing om wel of niet met Leen door te gaan. Ik wil je wel graag gelukkig zien en dat is momenteel niet zo.’

‘In het begin was ik dat wel. Dolgelukkig zelfs. Ergens hoop ik dat ik dat gevoel weer terug kan krijgen,’ bekende Lorraine.

‘Het spreekwoord dat liefde blind is bestaat niet voor niets. In het begin zie je elkaars fouten en tekortkomingen niet en is alles geweldig. Tot je iemand echt leert kennen en hij een man van vlees en bloed blijkt te zijn, in plaats van een sprookjesprins,’ merkte Evie nuchter op. ‘Dat stadium heb je nu bereikt. Nu kom je er ook achter dat jij en Leen niet bij elkaar passen, want jullie staan verschillend in het leven. Anders was je wel met hem samen gaan wonen toen je je appartement betrok, een paar maanden geleden. Hij wilde wel.’

‘Hij eiste het bijna.’ Lorraine begon te lachen. ‘Hoe kom jij eigenlijk zo verstandig op het gebied van relaties? Je hebt het nog nooit langer dan een maand of twee met dezelfde man uitgehouden.’

‘Juist daardoor,’ beweerde Evie met een stalen gezicht. ‘Ik weet verliefdheid en echte liefde heel goed van elkaar te onderscheiden. Verliefd ben ik regelmatig, echte liefde heb ik nog niet gevonden. Zodra dat op mijn pad komt, sleur ik die man meteen mijn huis in en laat ik hem nooit meer gaan.’

‘Dat hoop ik ooit nog eens mee te maken.’ Lorraine stond op. ‘Ik ga naar binnen, iets eten voordat we zo weer moeten spelen. In welke ploeg zit jouw nieuwe vlam?’

‘Geen idee hoe ze heten, die met de blauwe shirts. O, hij is nu aan het spelen,’ constateerde Evie met een blik door het raam. ‘Dan ga ik me maar eens van mijn beste kant laten zien en hem aanmoedigen.’

‘Als zijn ploeg nu wint, moet ik straks tegen hem in de finale. Voor wie ben je dan?’ wilde Lorraine geamuseerd weten.

‘Voor jou. Altijd voor jou.’ Evie rolde theatraal met haar ogen. ‘Want vriendinnen zijn voor altijd, de meeste mannen niet.’

Evie maakte er een grapje van, maar er zat zeker een kern van waarheid in haar woorden, besefte Lorraine. Ze kende Evie al jaren en in die tijd waren er aardig wat mannen in hun leven verschenen en er ook weer uit vertrokken. Van Leen had ze een tijdje gedacht dat hij de ware was en ze de rest van haar leven met hem zou delen. Inmiddels wist ze dat ze zich daarin vergist had, al had ze nog niet genoeg moed verzameld om hem dat te vertellen. Hun relatie sleepte zich de laatste tijd een beetje voort. Haar hart klopte allang niet meer sneller als hij voor haar deur stond, ze ergerde zich steeds vaker aan hem, en zijn opdringerige aanwezigheid benauwde haar. Het stond haar tegen dat hij er voortdurend op aandrong dat ze moesten gaan samenwonen, hoewel ze hem duidelijk had gezegd dat ze nog niet toe was aan zo’n belangrijke stap. Enkele maanden geleden had ze een appartement gehuurd in het centrum van de stad en ze vond het heerlijk om daar alleen te wonen. Als zesentwintigjarige woonde ze nu voor het eerst zelfstandig en dat beviel haar prima. Ze had een leuke baan bij de inschrijfbalie van een ziekenhuis, veel vrienden en kennissen, Evie als hartsvriendin, twee liefdevolle ouders, een zus en zwager met wie ze goed overweg kon en een paar hobby’s, waaronder bowlen. Na een dag werken genoot ze ervan om zich terug te trekken in haar eigen paleisje, zoals ze haar appartement noemde. Daar kon ze helemaal zichzelf zijn en doen en laten wat ze wilde. Overigens vond ze het net zo leuk om er ’s avonds op uit te trekken, met vriendinnen af te spreken of te sporten. Het leven dat ze nu leidde, wilde ze nog niet opgeven om samen te gaan wonen en het stoorde haar dat Leen dat niet begreep en niet accepteerde.

‘Het wordt er juist alleen maar leuker op als we in één huis wonen,’ had hij laatst nog tegen haar gezegd. ‘Dan hoeven we ’s avonds geen afscheid meer van elkaar te nemen, komen we niet meer in een leeg

huis thuis en hoeven we niet meer expliciet af te spreken om elkaar te zien. Dan zijn we gewoon altijd samen.’

Juist dat laatste stond haar tegen. Ze moest er niet aan denken om Leen iedere minuut van de dag om zich heen te hebben, om haar huis te moeten delen met niet alleen hem, maar ook zijn spullen en om geen nacht meer lekker breeduit in haar eentje in haar bed te liggen. Als ze echt van hem hield, zou ze dat juist graag willen, besepte Lorraine ineens. Dan zou ze ernaar verlangen in plaats van het voor zich uit te schuiven. Het was een besef dat in één klap hard tot haar doordrong. Diep in haar hart wist ze al een tijdje dat zij en Leen geen juiste match waren, dat hun karakters en levensverwachtingen met elkaar botsten en dat hij niet de man was die haar de rest van haar leven gelukkig kon maken. Ze had het verdrongen, omdat ze het moeilijk vond de knoop door te hakken en omdat ze hem geen pijn wilde doen. Hij hield ontzettend veel van haar, dat verzekerde hij haar dagelijks. Vaak zelfs meerdere keren per dag. Hem aan het lijntje houden, was echter ook niet pijnloos. Hij wong zich in allerlei bochten om haar gunstig te stemmen, keek haar naar de ogen en voegde zich volledig naar haar, alleen maar om haar bij zich te houden. Zij verzette zich daar lijdzaam tegen door hem op een afstand te houden, waardoor hij juist nog meer zijn best ging doen. Ze waren in een vicieuze cirkel beland, waar geen ontsnappen meer uit mogelijk leek. Het enige wat ze kon doen, was die cirkel hard openbreken. Ineens was het haar duidelijk.

Maar wanneer? Ze kon hem moeilijk nu, in het drukke bowlingcentrum, vertellen dat ze er een eind aan wilde maken. Morgen, nam ze zich voor. Morgen zou ze hem bellen en vragen die avond langs te komen om te praten. Beter nog, ze zou naar hem toe gaan. Dan kon ze tenminste weer weggaan wanneer ze dat zelf wilde, als ze gezegd had wat ze hem moest zeggen. Ze wist bij voorbaat al dat hij alles voor haar zou doen, haar beloftes voor de toekomst zou maken en haar zou smeken er nog eens over na te denken. Dat was een discussie die ze wilde vermijden en dat was in haar huis moeilijker dan bij

hem. Dan zou ze hem er echt uit moeten zetten om het gesprek te stoppen.

Lorraine voelde zich meteen een stuk lichter nu ze dit besluit had genomen, al zag ze wel tegen de volgende avond op. Weten dat ze hem ging kwetsen viel niet mee, want Leen was ontegenzeggelijk een lieve man. Hij zou ooit een vrouw heel erg gelukkig maken, wist ze. Alleen was zij die vrouw niet.

Ze zag hem aan de andere kant van de bar bij een groepje mensen staan. Alsof hij voelde dat ze naar hem keek, draaide hij zich om. Snel scanden zijn ogen de omgeving en zijn gezicht lichtte blij op, zodra hij haar zag. Hij maakte zich onmiddellijk los van het groepje en kwam naar haar toe.

‘Wil je iets eten en drinken? Ga nog even rustig zitten voor we zo weer moeten gooien. Je bent helemaal koud geworden buiten. Hier, een stoel. Zeg maar wat je wilt, dan haal ik het voor je.’

In stilte verbeet Lorraine een zucht. Hij hing als een octopus om haar heen en dat was behoorlijk benauwend. Met het beslissende gesprek in het vooruitzicht zei ze er echter niets van. Ze dwong zichzelf naar hem te glimlachen, wat Leen opvatte als een uitnodiging om haar te zoenen. Hij pakte allebei haar handen vast en gaf er een klein kneepje in.

‘Je gooide goed net. Als je dat straks ook doet, winnen we de finale op onze sloffes. Je bent echt onze sterspeler.’

‘Overdrijf niet zo. Het is een teamprestatie.’

‘Met jou als stralend middelpunt,’ lachte hij. ‘Koffie? Of liever iets fris?’

‘Koffie en een tosti,’ bestelde Lorraine. Dan bleef hij tenminste even weg, dacht ze heimelijk. Sombler leunde ze achterover op de ongemakkelijke, kunststof stoel. Het liefst zou ze hem nu meteen vertellen wat haar bezighield, maar daar was dit niet het moment of de plaats voor.

‘Kijk eens, schat.’ Leen zette een beker koffie en een kartonnen schaal met een tosti voor haar neer. ‘Ik heb er ketchup bij laten doen.’

‘Dank je,’ zei Lorraine automatisch.

‘Ik weet wel wat je lekker vindt. Eet snel op, anders wordt het koud.’

Lorraine beet op haar onderlip. Ze hield de opmerking ‘je lijkt mijn moeder wel’ nog net binnen. Snel schakelde ze over op een neutraal gespreksonderwerp.

‘Kijk, The Pin Kings hebben gewonnen,’ zei ze, wijzend naar de banen. De teamleden met de blauwe shirts omhelsden elkaar juichend, het andere team droop verslagen af.

‘We kunnen ze hebben,’ sprak Leen vol vertrouwen.

Evie dook breed lachend naast hen op.

‘Je moet tegen Robert.’

‘Ik maak hem in,’ beweerde Lorraine.

‘Dat mag. Voor mij maakt het niet uit. Als hij wint, gaan we dat vanavond vieren; als hij verliest, weet ik een prima manier om hem te troosten.’ Ze knipoogde. ‘Hoe dan ook hebben we een leuke avond.’

‘Wat een oppervlakkige meid is dat toch,’ mopperde Leen afkeurend, zodra Evie weer weg was.

‘Evie is mijn beste vriendin, kijk uit wat je zegt,’ waarschuwde Lorraine hem.

‘Je kunt het niet ontkennen. Ze verslijt de ene vriend na de andere. Gelukkig steek jij anders in elkaar. Ik vraag me regelmatig af hoe het kan dat jullie zulke goede vriendinnen zijn.’

Bruusk schoof Lorraine haar stoel naar achteren.

‘We gaan naar de anderen, ons voorbereiden,’ zei ze kortaf.

Het leek haar beter hier niet verder op in te gaan, voordat het zou uitmonden in ruzie. Gek, nu ze eenmaal had besloten te stoppen met Leen wilde ze hem dat het liefst meteen vertellen. Wat dat betrof was het beter geweest als ze pas morgen de knoop had doorgehakt. Ze voelde zich nu zo rusteloos en gespannen, hopelijk ging dat niet ten koste van haar spel.

Gelukkig had ze daar eenmaal op de baan geen last meer van en lukte het haar zich volledig op de bal en de pins te concentreren.

Ze ging helemaal op in het spel, juichte bij iedere goede worp van haar team en voelde haar strijd lust toenemen op het moment dat ze iets achter kwamen te staan. Ze wist het team zo op te peppen dat er enkele strikes na elkaar werden gegooid. De adrenaline raasde door haar lichaam. Bowlen was haar favoriete sport, ze speelde het al jaren met heel veel plezier. Vooral dit soort toernooien, waarbij ze een aantal wedstrijden op een dag gooiden, afhankelijk van het resultaat. Meestal kwamen ze een heel eind, maar het was al een tijdje geleden sinds ze een finale hadden gehaald en die hadden ze destijds jammerlijk verloren. Deze keer ging het beter. Bij de laatste worp, die voor rekening van Ruben kwam, was al duidelijk dat ze niet meer ingehaald konden worden. Even later hielden ze triomfantelijk met z'n vijven de grote wisselbeker omhoog.

‘Jij mag hem mee naar huis nemen,’ zei Lorraine tegen Ruben. ‘Als captain is die eer aan jou.’

‘Om beurten,’ besloot Ruben. ‘Tenslotte hebben we de overwinning aan ons alle vijf te danken. Per persoon dus ongeveer tien weken, tot we hem volgend jaar gaan verdedigen.’

‘En weer winnen uiteraard,’ grijnsde Eric breed.

‘Gefeliciteerd,’ Evie omhelsde haar. ‘Veel plezier nog. Ik ga Robert troosten vanavond.’

‘Geniet ervan,’ lachte Lorraine. ‘Trouwens, ik ga morgenavond naar Leen toe om hem te vertellen dat het over is. Je had gelijk.’

‘Ik heb altijd gelijk. Sterkte met het gesprek. Bel me daarna, dan kom ik naar je toe,’ beloofde Evie.

Met het team dronken ze nog wat in de bar. De stemming zat er goed in, het werd een lange, gezellige afsluiting van de dag. Pas halverwege de avond braken ze op. Ruben hield op het parkeerterrein de beker demonstratief omhoog.

‘Over tien weken is hij voor jou,’ zei hij tegen Lorraine.

Ze rolde met haar ogen, zich afvragend waar ze dat enorme ding neer moest zetten. Waarschijnlijk in haar berging, grinnikte ze in zichzelf. De beker was echt spuuglelijk.

Nog nalachend stapte ze naast Leen in zijn auto.

‘Ik ben nu al blij met het vooruitzicht dat ik die beker straks, over twintig weken dus, aan de volgende mag geven. Hoe verzinnen ze het om zo’n grote, afzichtelijke trofee als prijs te geven? Wie wil dat nou hebben?’ vroeg ze zich hardop af.

‘Ik,’ antwoordde Leen. ‘Oké, hij is opzichtig, maar ik ben er toch trots op. Dit hebben we maar mooi voor elkaar gekregen. We zijn een fantastisch team. Ik vind het zo fijn dat we deze liefhebberij samen delen.’

Hij reed het parkeerterrein af, nog even toeterend naar Ruben en Eric.

Dat kon weleens lastig worden na hun breuk, zij en Leen in hetzelfde team, realiseerde Lorraine zich. Daar had ze nog niet aan gedacht. Hoe moest dat gaan in de toekomst? Leen kennende zou hij het niet aankunnen om haar wekelijks te zien. Waarschijnlijk zou hij dan ook steeds proberen haar weer voor zich te winnen, een vooruitzicht dat haar nu al tegenstond. De enige optie was dat zij het team verliet, iets waar ze ook liever niet over nadacht. Natuurlijk kon ze zich altijd aansluiten bij een ander team, maar dat was niet hetzelfde. Ze speelden al zo lang samen. Toch was dat altijd beter dan eindeloos in een relatie te blijven hangen die haar niet langer gelukkig maakte.

‘Die beker is een symbool, als je dat bedenkt valt het niet meer zo op dat hij lelijk is,’ praatte Leen ondertussen verder.

‘Jij mag hem tijdens mijn tien weken wel hebben als je er zo over denkt,’ bood Lorraine aan.

‘Ik weet een nog betere oplossing.’ Hij keek even snel opzij naar haar voor hij zijn ogen weer op de weg richtte. ‘Als we gaan samenwonen, hebben we hem allebei twintig weken.’

‘Verdorie, hou daar toch eens over op!’ viel Lorraine ongewoon heftig uit. ‘Ik heb je al zo vaak gezegd dat ik daar niet aan toe ben.’

‘Wanneer dan wel?’ wilde Leen weten. ‘Ik hou van je, Lorraine.’

‘Ik niet meer van jou.’ Ze flapte het er zonder verder over na te denken uit. De woorden baanden zich als vanzelf een weg naar bui-

ten, alsof ze niet konden wachten om uitgesproken te worden. De verbijsterde blik die hij haar toewierp kon niet voorkomen dat ze verderging. ‘Ik wil een eind aan onze relatie maken, Leen. Het gaat niet meer, mijn liefde is over.’

Het bleef angstig stil na deze woorden. Ze zag dat Leen zijn handen wat steviger om het stuur hield, zijn gezicht krampachtig vertrokken.

‘Het spijt me,’ vervolgde ze zacht.

‘Mij ook. Waarom, Lorraine? Wat heb ik fout gedaan?’

‘Het ligt niet aan jou.’

‘O, bespaar me deze onzin! Natuurlijk ligt het aan mij, aan iets wat ik heb gezegd of gedaan! Wees daar tenminste eerlijk over,’ schoot hij fel uit zijn slof. Terwijl hij sprak, wendde hij zich tot haar, onbewust het stuur meebewegend, zodat de auto een gevaarlijke slinger maakte. Zodra hij dat merkte, probeerde hij het snel te corrigeren, maar daarbij week hij te ver uit en kwamen ze scheef op de andere baan terecht. Tot haar ontzetting zag Lorraine een hun tegemoetkomende vrachtwagen recht op zich afkomen.

‘Kijk uit!’ schreeuwde ze nog, maar het was al te laat. Haar geil werd overstemd door luid getoeter, het gepiep van remmen, een harde klap en het geluid van brekend glas.

Het was of ze in een zeer enge droom was beland. Vaag drongen stemmen tot haar door, maar ze kon ze niet plaatsen. Af en toe zag ze een flits van een blauw licht en een gezicht dat zich over haar heen boog. In de verte hoorde ze de stem van Leen, maar hij klonk vreemd. Hoog, gespannen, jammerend. Lorraine probeerde haar ogen open te doen om te kijken wat er aan de hand was, maar dat lukte haar niet. Paniek steeg in haar op en ze probeerde uit alle macht om overeind te komen.

‘Blijf rustig zitten, mevrouw,’ klonk een kalmerende stem boven haar. ‘We halen u eruit.’

Ze wilde vragen wat er gebeurd was, waarom ze zich niet normaal kon bewegen, maar er kwam slechts wat vaag gemompel uit haar mond.

‘Maakt u zich geen zorgen, het komt goed,’ klonk de stem weer.

Het lukte Lorraine om heel even haar ogen open te doen. Een vreemd gezicht bevond zich vlak boven haar. Wat was er toch aan de hand? Droomde ze? Waarom werd ze dan niet wakker? Maaiend met haar armen probeerde ze opnieuw om overeind te komen, maar het voelde alsof ze neer gedrukt werd door een zwaar rotsblok. Het lukte niet. Onder druk van de vreemde, dwingende stem sloot ze haar ogen weer en liet ze alles willoos gebeuren. Haar hoofd voelde zwaar en donzig aan en de geluiden die ze om zich heen hoorde, vervormden tot een zoemend geheel. Alles wat daarna volgde, zou ze zich later slechts met flarden herinneren. De loeiende sirenes, het gevoel alsof ze zweefde toen ze de ambulance in werd getild, een prik in haar arm, de felle lampen aan het plafond, toen ze in razende vaart door de gangen van het ziekenhuis werd gereden en stemmen van

mensen die druk aan het overleggen waren.

‘Lorraine, hoor je me?’ Een ander hoofd dan daarnet verscheen boven haar. Loom keek ze ernaar, niet goed wetend of dit echt gebeurde of dat ze het zich verbeelde. ‘Kun je praten?’

Voor haar gevoel opende ze haar mond en gaf ze antwoord, maar de man leek haar niet te horen. Ze probeerde te focussen, maar haar blik werd wazig en opnieuw verloor ze het bewustzijn.

Af en toe kwam ze heel even bij, om direct daarna weer weg te zinken in vergetelheid. Tijdens één zo’n moment voelde ze koud staal onder zich en hoorde ze een ratelend, kloppend geluid. Een andere keer keek ze recht in een felle lamp, die haar meteen haar ogen weer deed sluiten. De derde keer lag ze in een bed en was ze zich vaag bewust van in het blauw geklede mensen die heen en weer liepen, een piepende monitor en een strakke band om haar bovenarm, die zich vulde met lucht.

‘Ah, daar ben je.’ Opzijkkend zag Lorraine een jonge vrouw in een blauw jasschort en een eveneens blauw papieren mutsje op haar hoofd. Ze kende haar ergens van, besefte ze, al kon ze de vrouw niet direct plaatsen. ‘Hoe voel je je?’

‘Waar ben ik?’ Langzaam bewoog ze haar hoofd van links naar rechts. ‘Is dit een ziekenhuis?’

‘Je ligt op de verkoeverkamer, je bent net geopereerd,’ vertelde de vrouw.

Een voor een kwamen de herinneringen terug.

‘Een ongeluk,’ fluisterde ze.

De vrouw knikte.

‘Ja. Het is een goed teken dat je dat weet.’

‘Ik heb geen pijn.’

‘Gelukkig maar.’ Ze lachte. ‘Dat komt van de verdoving. Ze hebben behalve de narcose ook een ruggenprik gegeven, dus het duurt nog even voordat je iets voelt. Je kunt je benen nu niet bewegen.’

‘Wat heb ik dan?’ De mist in haar hoofd begon op te trekken. Lorraine voelde zich beroerd, misselijk en geradbraakt, maar haar

hersens werkten weer. Dat constateerde ze met opluchting.

‘Dat komt de dokter straks vertellen. Je hebt dokter Davids, de beste orthopedisch chirurg die we hebben, zoals je weet.’

Die woorden moest ze even op zich in laten werken voor ze begreep wat de vrouw bedoelde. Terwijl dat besef groeide, herkende ze haar ook.

‘Jij bent Janneke, van de operatieafdeling. Ik lig in mijn eigen ziekenhuis. Nou ja, waar ik werk.’

‘Klopt. En we gaan allemaal goed voor je zorgen,’ beloofde Janneke haar. ‘Wil je een ijsje?’

‘O graag,’ antwoordde Lorraine gretig.

Haar tong plakte tegen haar verhemelte aan en haar keel voelde als schuurpapier. Ze nam dan ook dankbaar het waterijsje in ontvangst. Terwijl ze het koude vocht opzoog, keek ze om zich heen. Ze had dus een ongeluk gehad. Een vrachtwagen, herinnerde ze zich. Het beeld van de vrachtwagen die op hen afkwam, stond ineens weer helder op haar netvlies en ze rilde van afschuw. Het was nog een wonder dat ze het overleefd had. Wat mankeerde ze eigenlijk? Haar armen kon ze bewegen en behalve de band waarmee automatisch steeds haar bloeddruk werd gemeten en de naald waarmee ze aan een infuus lag, waren die vrij. Iets aan haar benen dus. Of haar rug. Nee, dan zou ze geopereerd zijn door een neurochirurg en niet door een orthopeed. Ze miste de kracht om de deken op te tillen en naar haar benen te kijken. Zonder dat ze het tegen kon houden, doezelde ze weer weg, om later met een schok wakker te worden. In een flits zag ze de lichten van de vrachtwagen weer en ze schreeuwde het uit van angst. Janneke stond meteen naast haar.

‘Er is niets aan de hand, je ligt nog steeds op de verkoeverkamer,’ sprak ze geruststellend.

Lorraine huiverde.

‘Die vrachtwagen... Ik zag hem.’

‘Dat was een droom.’

‘Waar is Leen?’ Lorraine durfde het amper te vragen. ‘Is hij...?’

‘Hij maakt het goed,’ verzekerde Janneke haar haastig. ‘Op een paar blauwe plekken en snijwonden na mankeert hij niets. Hij wacht boven op je, op de afdeling waar je straks naartoe wordt gebracht.’

‘Hij leeft.’ Het klonk als een zucht. Ineens herinnerde ze zich weer hoe het ongeluk was gebeurd. Het was haar schuld. Zij had Leen verteld dat ze een eind aan hun relatie wilde maken, daardoor had hij die rare zwenking gemaakt. Ze zou zichzelf nooit meer in de spiegel hebben durven aankijken als hij dit niet overleefd had.

Janneke controleerde het infuus en de gegevens op de monitor naast haar.

‘Je wordt zo opgehaald,’ meldde ze. ‘Boven krijg je iets te eten en te drinken. Je zult wel wat lusten zo langzamerhand.’

‘Ik heb alleen dorst, geen honger. Mag ik nog zo’n ijsje?’

‘Eigenlijk niet. Eén per patiënt is de regel. Maar jij bent behalve patiënt ook medewerker, dus voor jou maak ik een uitzondering,’ zei Janneke met een knipoog. ‘Ik denk trouwens dat die honger vanzelf komt als er iets te eten voor je neer wordt gezet. Je maag is leeg.’

‘Hoe laat is het dan?’ Lorraine probeerde zich krampachtig te herinneren hoe laat het ongeluk was gebeurd. Wat hadden ze daarvoor gedaan? O ja, het bowlingtoernooi. Ze hadden gewonnen, wist ze weer. Daarna hadden ze met z’n allen nog iets gedronken en om een uur of negen, halftien waren ze weggegaan.

‘Het is kwart over twee,’ antwoordde Janneke.

‘Dat is nog vroeg. Dan heeft die operatie in ieder geval niet lang geduurd, dus zullen mijn verwondingen wel meevallen,’ hoopte Lorraine.

‘Liefje, het is kwart over twee maandagmiddag, niet zondagnacht,’ zei Janneke echter. ‘Het ongeluk is al zeventien uur geleden.’

‘Echt waar? Wat hebben ze al die tijd gedaan dan? Is het zo erg met me?’

‘Je ging vanochtend pas de operatietafel op,’ verklaarde Janneke haastig. ‘Het duurde een tijdje voor je hier was, want ze hebben je uit de auto moeten knippen. Daarna zijn ze bezig geweest met foto’s en

een scan maken en hebben ze een behandelplan opgesteld. Je hebt er alleen niets van meegekregen.’

‘Flarden. Ik geloof dat ik me die scan kan herinneren. Het was koud en er was herrie.’

‘Dat klinkt wel als een scan, ja.’ Janneke grinnikte. ‘Kijk, daar is Menno. Hij brengt je naar boven.’

Janneke hielp hem met het bed de bocht naar de gang door, daar nam ze afscheid van Lorraine.

‘Sterkte, meid. Ik kom van de week wel even bij je buurten,’ beloofde ze.

‘Ik ben niet van plan om hier heel lang te blijven,’ lachte Lorraine. Ze werd steeds helderder en begon alweer praatjes te krijgen.

‘Is Leen echt boven?’ vroeg ze aan Menno.

Hij knikte bevestigend.

‘Je ouders zijn daar ook. Leen moest een nachtje blijven ter observatie. Vanochtend mocht hij naar huis, maar hij weigerde weg te gaan voordat hij jou had gezien.’

Hij manoeuvreerde het bed de lift in en drukte op de knop van de tiende etage. Lorraine ervoer de vreemde sensatie dat ze naar beneden in het bed werd gedrukt, terwijl de lift omhoogging. Ze sloot haar ogen om de duizeling die haar beving tegen te gaan en dommelde opnieuw weg.

Toen ze wakker werd, wist ze niet te vertellen hoelang ze geslapen had, maar ze lag geïnstalleerd in een ziekenhuiskamer, met Leen aan haar ene kant en haar ouders aan de andere. Ze mompelde iets, waarna ze zich alle drie over haar heen bogen.

‘Hé, meiske, je bent er weer,’ zei haar vader met een stem die vreemd klonk van ontroering en opluchting. Hij gaf haar voorzichtig een kus op haar voorhoofd. ‘Laat ons alsjeblieft nooit meer zo schrikken.’

Leen kneep haar hand zowat fijn. De tranen rolden over zijn wangen. Gehavende wangen, zag Lorraine. Hij zag bont en blauw. Net boven zijn rechteroog zat een grote pleister en over zijn neus heen was een witte spalk bevestigd.

‘Ik ben zo blij dat je nog leeft,’ snikte hij.
‘Jij gelukkig ook. Maar je bent gewond.’
‘Dat stelt niets voor. Zeker niet vergeleken bij jou,’ zei hij.
Ze zag de schrikreactie van haar ouders.
‘Hoezo? Wat heb ik?’ vroeg ze ongerust.
‘Ach liefje,’ zei haar moeder gesmoord, terwijl ze haar andere hand pakte.

‘Je hebt jezelf zeker nog niet in de spiegel gezien?’ vroeg haar vader op een geforceerd luchtige toon. Hij wreef zijn vrouw kalmerend over haar rug en seinde met zijn ogen naar Leen dat hij zijn mond moest houden. ‘Je ziet er niet veel beter uit dan Leen, eerlijk gezegd. De airbag en de glasscherven hebben nogal wat schade aangericht. Allemaal oppervlakkig, dus niets om je zorgen over te maken.’

‘Dat is niet het enige.’ Lorraine keek hen om beurten aan. ‘Ik ben geopereerd door de orthopedisch chirurg, die behandelt geen snijwonden. Wat is er aan de hand? Wat mankeer ik?’ Er klonk paniek door in haar stem. ‘Ik kan mijn benen niet bewegen!’

‘Dat komt door de ruggenprik,’ zei haar vader, net als Janneke even daarvoor. ‘De dokter komt het straks allemaal vertellen.’

‘Maar ik heb dus wel iets aan mijn benen?’

‘Ja. De dokter had het over een breuk,’ antwoordde haar vader vaag.

Ze zag dat haar moeder haar gezicht wegdraaide en snel met een zakdoekje over haar ogen ging. Er was meer aan de hand dan slechts een gebroken been, wist Lorraine. Ze miste op dat moment echter de moed om door te vragen. Gelaten leunde ze in de kussens. Slecht nieuws kwam vroeg genoeg.

‘Wil je iets eten of drinken? De verpleger zei dat het mocht, maar hij wilde je niet wakker maken,’ ging haar vader verder. ‘Zal ik iets voor je halen? Koffie, thee of iets fris? Een paar boterhammen?’

Op dat moment ging de deur open en kwam er een verpleegster binnen. Lorraine kende haar van gezicht.

‘Ik ben Annabel. Je bent goed wakker, zie ik. Kan ik iets voor je doen?’

‘Wanneer komt de dokter?’ vroeg Lorraine zonder antwoord te geven.

‘Zodra hij klaar is op de OK. Eind van de dag meestal.’ Annabel controleerde haar bloeddruk en nam haar temperatuur op.

Nog een paar uur dus, voordat ze antwoord op haar vragen kreeg. Lorraine wist zelf niet of ze het vervelend vond of dat ze er blij om was dat ze nog even in onwetendheid verkeerde. Aan de gezichten en reacties van Leen en haar ouders zag ze al dat ze niet heel veel goeds te verwachten had. Ze was echter nog zo in de war van alles dat ze het idee had dat ze het niet echt beseftte. Dit was zo onwerkelijk. Voor haar gevoel had ze een uur geleden nog op de bowlingbaan gestaan, het was heel bizar dat ze zeventien uur kwijt was. Zeventien uur waarin ook nog eens heel veel had plaatsgevonden, zonder dat ze dat wist. Het voelde alsof ze rondzweefde in een vacuüm. De mist in haar hoofd kwam weer opzetten.

‘Ga lekker slapen,’ zei haar vader, die dat zag. ‘Wij gaan beneden in het restaurant iets eten, dan zien we je zo weer.’

‘Gaan jullie maar, ik blijf hier,’ besloot Leen.

Hij hield nog steeds haar hand vast, voelde Lorraine. Ergens in haar onderbewustzijn wist ze dat er iets niet klopte, maar ze was op dat moment te suf om het te benoemen. Zonder dat ze het kon tegenhouden vielen haar ogen alweer dicht. Dit keer sliep ze droomloos, tot ze wakker werd van stemmen om haar heen. Leen zat nog steeds trouw naast haar bed, haar ouders waren terug en zaten aan het tafeltje voor het raam, pratend met een dokter.

‘Maar kan ze ooit nog lopen?’ vroeg haar moeder paniekerig.

‘Die kans acht ik niet zo heel groot. Er is ontzettend veel beschadigd,’ antwoordde de arts voorzichtig. ‘Door de klap is de voorkant van de auto in elkaar gedrukt en kwamen haar benen knel te zitten. Alles is verbrijzeld. We hebben met behulp van schroeven, pinnen en ijzeren platen zoveel mogelijk hersteld, maar we konden niet alles repareren. De tijd zal uit moeten wijzen in hoeverre ze haar benen straks zal kunnen gebruiken, maar mijn verwachtingen zijn helaas

niet zo hoog. Daar ben ik liever eerlijk in.'

Lorraine vroeg zich af over wie de dokter het had. Pas bij het voelen van de druk van Leens hand begreep ze dat dit gesprek over haar ging. Bijna was ze gaan lachen, zo absurd klonk het. Zij zou nooit meer normaal kunnen lopen? Belachelijk! Met haar vrije rechterhand tilde ze de deken iets op, een gebaar dat haar ouders naar het bed deed snellen.

'Je bent weer wakker.' De stem van haar vader klonk opgewekt, maar Lorraine hoorde heel goed dat hij daar zijn uiterste best voor moest doen. Zijn gezicht stond strakgespannen, het glimlachje om zijn mond was geforceerd. Zijn ogen stonden donker van bezorgdheid. Haar moeder had sporen op haar gezichten die verraadden dat ze had gehuild.

Het was ernstiger met haar gesteld dan ze zelf dacht. Maar dat kon toch niet? Een paar uur geleden was er nog niets aan de hand geweest en nu... Ze had niet eens pijn. Nee! Ze schudde haar hoofd.

'Ik hoorde wat je zei.' Ze richtte haar ogen op dokter Davids, de orthopeed. 'Dat kan niet, je moet je vergissen.'

'Het spijt me.' Hij legde even zijn hand op haar schouder. 'Ik wilde dat ik beter nieuws voor je had. We gaan er alles aan doen om het zo goed mogelijk te maken, dat kan ik je wel verzekeren.'

'Maar helemaal normaal wordt het niet meer?'

'De wonderen zijn de wereld nog niet uit, maar het zou me verbazen als je je benen ooit weer op de gewone manier kunt gebruiken,' zei hij eerlijk. 'Met fysiotherapie en revalidatie kun je nog wel een eind komen. Waar je herstel precies stopt, is nu nog moeilijk te voorspellen.'

'Dus het kan wel?' drong ze aan.

'Je moet er in ieder geval wel zelf in blijven geloven, dat is belangrijk.'

'Aan dit soort ontwijkende antwoorden heb ik niets. Wat is de prognose? Een rolstoel?'

'Wellicht krukken. Er is heel veel beschadigd, Lorraine.'

‘Verbrijzeld, zei je net tegen mijn ouders. Klopt dat?’

Hij knikte.

‘Helaas wel.’

‘Maar ik heb geen pijn,’ verbaasde ze zich.

‘Je krijgt pijnstilling binnen via het infuus, bovendien zit de verdoving er nog in. Heb je überhaupt al gevoel in je onderlijf?’ wilde hij weten.

‘Nee. Het voelt zelfs alsof ik geen buik heb,’ antwoordde ze.

‘Dat dacht ik wel. De ruggenprik is nog niet uitgewerkt en dat werkt op je hele onderlijf. Er zit nu een katheter in je blaas om de urine af te voeren, want ook dat voel je niet. Zodra de verdoving is uitgewerkt, komt dat allemaal gewoon weer terug, daar hoeft je geen zorgen over te maken. Waarschijnlijk in de loop van de avond. We hopen met de pijnstilling de pijn te kunnen onderdrukken. Als dat niet genoeg is moet je het aangeven,’ zei de arts.

Ze knikte, omdat hij haar afwachtend bleef aankijken en ze begreep dat hij een reactie verwachtte, maar het was nog steeds alsof dit niet over haar ging. Ze hoorde het aan, maar voelde er niets bij.

‘Je hoeft je niet groot te houden,’ zei Leen zodra dokter Davids de kamer had verlaten. ‘Je mag huilen of schreeuwen. Desnoods vloeken.’

‘Daar heb ik geen behoefte aan,’ zei Lorraine kort. ‘Hoe laat is het? Ik begin honger te krijgen.’

‘Kwart over vijf,’ antwoordde haar vader. ‘Ze zullen het eten zo wel brengen. Ik rij zo even naar je huis om wat spullen voor je te halen. Geef maar een lijstje van wat je wilt hebben.’

‘Ondergoed, toiletartikelen, pyjama,’ somde Lorraine op. ‘Mijn telefoon natuurlijk, maar die zat in mijn tas.’

‘Je tas heb ik hier.’ Haar moeder diepte hem op vanuit het nachtkastje naast haar. ‘Die heeft de politie meegenomen vanaf de plek van het ongeluk. Gelukkig lag hij op de achterbank, alles is nog heel.’ Ze legde de telefoon zo neer dat Lorraine er vanaf het bed bij kon.

‘Jullie zijn hier de hele dag al, begrijp ik. Ga lekker naar huis,’ zei Lorraine.

Haar vader knikte.

‘Als je dat niet erg vindt.’

‘Ik laat je niet alleen,’ protesteerde haar moeder tegelijkertijd.

‘Ik wil juist graag even alleen zijn. Het is zo verwarrend allemaal. Bovendien heb ik alweer slaap.’

‘We gaan,’ besloot haar vader. ‘Je hoeft ons maar te bellen en we komen weer terug, dat weet je.’ Hij glimlachte geruststellend naar haar. ‘Bovendien kom ik straks je spullen brengen. We brengen jou wel meteen thuis,’ vervolgde hij tegen Leen.

‘Ik blijf bij Lorraine,’ zei die meteen.

‘Nee, ga naar huis.’

‘Maar liefje, ik...’

‘Ik zei dat ik alleen wil zijn.’

‘Oké dan,’ capituleerde hij. ‘Maar bel me als je iets nodig hebt. Wat dan ook,’ drong hij aan. ‘Ik vind het niet erg om vannacht te blijven. Eigenlijk wil ik je niet alleen laten, er komt zoveel op je af.’

Lorraine gaf hier geen antwoord meer op, ze leunde met gesloten ogen achterover in haar kussens. Door het aandringen van Leen wist ze weer waarom ze het gevoel had gehad dat er iets niet klopte. Ze waren geen stel meer, ze had hem verteld dat ze niet meer van hem hield en hun relatie wilde verbreken. Hij deed nu net of dat gesprek niet had plaatsgevonden, maar het stond haar weer levendig voor de geest, al was ze het net even vergeten. Haar hoofd was één grote warboel, alles dwarrelde er onsamenvattend doorheen. Ze wist zelf niet eens goed wat ze dacht en wat ze voelde. Een bizarre gewaarwording. Met haar verstand wist ze dat ze een ongeluk had gehad, dat ze geopereerd was en dat haar benen waren verbrijzeld, maar haar geest wilde dat allemaal nog niet goed accepteren. Het leek wel alsof haar hoofd net zo verdoofd was als haar benen.

In ieder geval was ze blij toen ze alleen was. Even rust aan haar hoofd, even niet praten. Hoewel ze honger had, kreeg ze slechts met moeite een paar hapjes binnen van het eten dat werd gebracht en waar Annabel haar mee hielp. Het grootste deel van de avond bracht

ze door tussen waken en slapen in. Iedere keer als ze wakker schrok, had ze het gevoel alsof ze meespeelde in een slechte film en ze haar tekst vergeten was. In de loop van de avond werd ze voor het eerst echt goed wakker. Het was donker in de kamer, dus knipte ze het lichtje boven haar bed aan. Haar vader had haar spullen gebracht, zag ze. Het kastje naast haar bed lag vol met ondergoed, een paar slaapshirts, een warme pyjama en een gevulde toilettas. Op het kastje lagen een paar boeken en tijdschriften en een puzzelboekje met een pen. Ook stond er een glazen fles met sinaasappelsap naast een plak chocola in haar favoriete smaak en een pak met haar lievelingskoekjes. De tranen van ontroering schoten in haar ogen bij deze ontdekking. Wat was haar vader toch een schat! Haar moeder ook, maar die raakte snel in paniek en zag altijd beren en leeuwen op haar weg. Haar vader was een rots in de branding. Een man op wie je altijd kon rekenen, ook in slechte omstandigheden. Zoals nu. Het melodietje van haar mobiel liet haar opschrikken. Vanuit haar liggende houding kon ze er net bij en ze pakte hem op zonder te kijken wie haar belde.

Het was Evie.

‘Hoi, met mij. Je zou me bellen, muts. Hoe is het gesprek met Leen gegaan?’ vroeg ze vrolijk.

Lorraine keek om zich heen in de ziekenhuiskamer.

‘Slecht,’ zei ze. Toen begon ze eindelijk te huilen.